

No hi haurà banderetes de benvinguda

NUALA O'FAOLAIN

Els irlandesos ocupen actualment la presidència de la Unió Europea, i el president Bush ens farà la visita de rigor. Cívics vindres vinent volarà cap a Shannon, un aeroport que les tropes americanes han fet servir al llarg de la guerra de l'Iraq, una qüestió molt controvertida entre nosaltres. Hi haurà protestes, però, és clar, els que protesten, no els deixaran acostar-se al president. I potser ni tan sols els sentirem cridar a la televisió.

Bush ve a un país apassionadament proamericà d'ençà que els Estats Units van acollir els nostres conciutadans que hi anaven fugint de la Gran Fam. Les visites presidencials són un regal d'aquella diàspora.

John F. Kennedy va venir per alleujar el dolor de tots els adéus de la nostra història. Richard Nixon va venir, també. Recorde que vaig córrer uns cinc quilòmetres cap a la tèrbola tomba d'un antecessor seu que havien descobert i, al meu costat, també corria una parella amb un xiquet de tres anys, que volien ensenyar-li de prop un president dels Estats Units. No vam arribar-hi a temps, però vam saludar l'helicòpter presidencial que s'enlairava llunyà.

Quan va venir Ronald Reagan, els que protestaven contra les accions americanes a l'Amèrica Central van acabar a la presó, però el president va gaudir d'allò més dels actes festius. Diuen que fou llavors quan va demanar a Margaret Thatcher que negociara amb nosaltres el futur d'Irlanda del Nord.

L'administració Clinton, i els Clinton, van anar més enllà: van esmerçar molts esforços per crear una estructura política a Irlanda del Nord, que funcionarà algun dia, per més que la malícia de les autoritats locals tracte d'impedir-ho. Quan Clinton ens va visitar, tot el país es va paraitzar. Tothom plorava.

Si Clinton tornara avui, malgrat la situació mundial després de l'11-S, encara trobaríem motius per donar-li la benvinguda. Però fins i tot tenint en compte la situació mundial, què és el que realment manté Bush tan allunyat del poble irlandès?

“Vam dur l'exèrcit britànic davant del Tribunal Europeu de Drets Humans perquè empraven tècniques interrogatòries a Irlanda del Nord, molt menys greus que les d'Abu Ghraib. El Tribunal va considerar que aquestes tècniques eren inhumanes i degradants”

Quan Mikhaïl Gorbatxov, complint una promesa, va passar per Shannon un parell d'hores, s'hi va muntar una festa. La dona, Raisa, va visitar un museu etnològic a l'aire lliure, enmig del que havien de ser, suposadament, unes fortes mesures de seguretat. Quan va arribar-hi, però, hi havia tants xiquets dalt dels arbres, tanta gent fent volejar narcisos, xics pujant les tanques, xais que belaven, violins que sonaven, autobusos que s'equivocaven de ruta i un excés de felicitat general, que la seguretat es va veure reduïda al mínim. Els sentiments veritaders sempre acaben surant.

Com és que ara hi ha tan poc d'entusiasme per donar la benvinguda a Bush, en un país que és el més proamericà de tot el Planeta? La nostra elit cultural és proamericana; la cultura popular americana, en comptes de ser vista com a conquesta violenta, l'hem rebuda com una influència modernitzadora enmig del trist patriarcat que dominava Irlanda fins fa ben poc; els nostres professors i estudiants treballen als EUA durant l'estiu; els nostres atletes s'hi entrenen; els metges i els científics s'hi postgraduen. Hi tenim tota mena d'amics i de relacions.

Les nacions perifèriques sempre s'empirallen massa entusiàsticament en l'estat de referència. Molt més del que l'estat no imagina. Segurament, el buit que percebem és la sensació –i la por– que

aquesta administració és indiferent a cap altra visió del món que no siga la seua. No li importa si a nosaltres, al nostre petit país, ens agrada o no allò que fa.

Hi ha, a més, un viratge important: nosaltres, els irlandesos, en la lluita que mantenim amb els britànics, hem confiat en el poder dels americans, i, en certa manera, ens sentim implicats en la manera com s'exerceix aquest poder. Les imatges d'Abu Ghraib han estat molt doloroses per a nosaltres.

Vam dur l'exèrcit britànic davant del Tribunal Europeu de Drets Humans perquè empraven tècniques interrogatòries a Irlanda del Nord molt menys greus que les d'Abu Ghraib. El Tribunal va considerar que aquestes tècniques eren inhumanes i degradants.

No és que tothom respecte les Nacions Unides sense reserves, però les nacions petites, com la nostra, hem de confiar en els organismes internacionals, i, de moment, malgrat totes les mancances, les Nacions Unides són l'ens internacional amb què comptem. Nosaltres li tenim molt de respecte i li fem costat.

Els capquadrats de Washington saben molt bé que, malgrat que ja no som les víctimes que solíem ser (ara tenim una economia que va extraordinàriament bé), no comptem per a res, en termes de *realpolitik*. El total de la població irlandesa és una mica menor que el de la població d'Atlanta.

Però el canvi d'actitud que observem s'esdevé arreu del món. Els americans que treballen fora del seu país, segurament, també s'hauran adonat del canvi que s'ha produït, pel que fa a la visió que tot el món té dels americans, d'ençà de la presidència de Bush. Si fóra per a ells, per als americans, la recepció que els hauríem d'oferir, en uns temps tan difícils, hauria de ser més càlida que mai. La meua bandereta de benvinguda, però, no eixirà de l'armari.

Nuala O'Faolain, excolumnista de 'The Irish Times'

© The New York Times – EL TEMPS
Traducció: Maite Insa